

[Statsministeren.]

sådan måde, at den fører til et socialt mere rimeligt resultat.

Men tallene er tankevækkende også på den anden måde. Det, de fortæller, er, at hver gang arbejderne får en reel indkomstforøgelse på 25 øre, så får dansk produktion, som ofte må arbejde i skarp konkurrence med udenlandske produkter, omkostningerne forøget med over 1 kr. Der er et skærende misforhold mellem den opnåede real-lønsforbedring og den belastning af konkurrenceevnen, den fører til. Skulle det ikke være muligt at sikre reallønsforbedringer på en mere hensigtsmæssig måde? Det er det, regeringen vil indbyde til, idet vi agter at søge forhandlinger om veje og midler til at undgå de omkostningsforøgende virkninger af de dyrtidsportioner, vi realistisk må forudsæ i den kommende tid.

Det er en kendsgerning, at den enkelte lønmodtagers disponible realindkomst langt fra forøges med et beløb, der svarer til dyrtidsportionens størrelse. Det er et forhold, der træder ganske særligt frem efter indførelsen af kildeskatten. For det første trækkes $\frac{1}{3}$ eller mere af en dyrtidsportion med det samme i kildeskat. For det andet medfører udbetalingerne af dyrtidsreguleringen nye prisstigninger, som formindsker købekraften af den del af portionen, som ikke fradrages i kildeskat. Den samlede virkning af disse to forhold betyder ifølge foreliggende beregninger, at hvor en pristalsportion for en arbejder udgør ca. 22 øre inkl. feriepenge, vil den stigning i disponibel realindkomst, han opnår ved udløsningen af en portion, ikke svare til mere end 5 øre, i visse tilfælde endda mindre.

Meget ville være vundet for erhvervenes konkurrenceevne, hvis vi kunne undgå at belaste omkostningerne med 22 øre for at give lønmodtagerne en reel lønforbedring på 5 øre. Det må være i lønmodtagernes egen interesse at undgå denne belastning af konkurrenceevnen, hvis de på anden måde sikres den reallønsforbedring, de ville have opnået gennem dyrtidsreguleringen.

En tilsvarende betragtning gør sig gældende over for udviklingen i statsfinanserne. Hver dyrtidsportion medfører en merudgift for staten på $\frac{1}{2}$ milliard kr., og den voldsomme stigning i pengelønningerne er den væsentligste årsag til væksten i budgettet.

Udløses der i løbet af det kommende år 3 dyrtidsportioner, betyder det alene en vækst i statsbudgettet på over $1\frac{1}{2}$ milliard kr. Kunne vi spare denne udbetaling, ville det ganske vist ikke kunne motivere en skatteenedsættelse, dels fordi bortfald af dyrtidsportionerne ville forudsætte en kompensati on for deres reelle værdi, dels fordi bortfald af dyrtidsportionerne ville reducere skatteindtægterne, men det ville betyde, at både statens indtægter og udgifter ville blive formindsket. Vi ville altså ad denne vej yde et meget væsentligt bidrag til at standse den inflationære vækst i statsfinanserne.

Regeringen har derfor overvejet, på hvilken måde man kan undlade at belaste konkurrenceevnen og samtidig sikre, at lønmodtagerne opnår den reallønsforbedring, de ville have opnået gennem dyrtidsportionerne. Regeringen agter at forelægge til drøftelse et forslag, hvorved det offentlige kan kompensere lønmodtagerne for en undladelse af at udbetale pristalsportioner efter reguleringspristal 139, 142 og 145.

Skal både hensynet til ikke at belaste konkurrenceevnen og til erstatning til lønmodtagerne for den reelle værdi af de almindelige pristalsportioner tilgodeses, må det offentlige enten foretage udbetalinge r til eller gennemføre særlige skattelettelse r for lønmodtagere, der svarer til den reelle værdi af almindelige pristalsportioner. Regeringen er i sine overvejelser kommet til det resultat, at begge hensyn respekteres, såfremt der med virkning fra 1. januar 1971 gennemføres et særligt fradrag i indkomstopgørelsen for alle lønmodtagere. Denne skattelettelse for lønmodtagerne skal erstatte bortfaldet af dyrtidsportionerne. Det særlige fradrag vil også være gældende for efterfølgende skatteår og således repræsentere en permanent kompensati on for bortfaldet af 3 pristalsportioner. Såfremt parterne ved overenskomstforhandlingerne i foråret i 1971 ønsker at fortsætte med en pristalsregulering, må denne baseres på reguleringspristallet $145 = 100$. Forudsættningen for, at en sådan stabiliseringsordning kan få den ønskede virkning, er, at der ikke ved de nævnte lønforhandlinger i 1971 træffes beslutninger, som udhuler ordningen. Pensionister og uddannelsessøgende opnår ikke fordele af det nævnte særlige lønmodtager-